

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Paraphrasis in Epistolam B. Pauli II. Corinth. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

T. VI
21

Exod. 34.

Fiduciam talem habemus per Christum ad Deum: Non quod
sufficientes simus cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis, sed suf-
ficientia nostra ex Deo est, qui & idoneos nos fecit ministros nu-
mi testamenti: non litera sed spiritu. Litera enim occidit, spiri-
tus autem viuificat. Quod si ministratio mortis literis desirma-
ta in lapidibus fuit in gloria, ita ut non possent intendere filij Israel in faciem
Mosi propter gloriam vultus eius, quae euacuatur: quomodo non magis mini-
stratio spiritus erit in gloria? Nam si ministratio damnationis in gloria est:
multo magis abundat ministerium iustitiae in gloria.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Iacob. 1.

Philip. 1.

Exod. 34.

A Nte hanc lectionem, cum nonnulla scripsisset Paulus, quibus videri po-
terat se ipsum comendare, ut plerique pseudoapostoli faciebant, qui com-
mendatijs epistolis utebantur, huius nunc rationem explicat in hac le-
ctione. Quasi diceret: Diximus quia Deus semper per nos triumphat, & no-
strae suae odore per nos manifestat, Christi bonus odor Deo sumus. Quod
non ideo ut nos comendemus ipsos dictum putetis, nec propterea, quod virtutes
quidpiam nostris tribuamus, sed quod tantam fiduciam habeamus ad Deum, à quo
quicquid boni nobis est datum, habemus, eique acceptum referimus, quare
confidenter & securè sic loquimur. Non enim dicimus, quod ad hoc suffic-
ientes simus, quo aliquid sanctum salutareve cogitemus ex nobis, tanquam ex
nobis, siue ex proprio (tantum abest, ut quicquid loqui item aut agere vale-
mus) sed omnis sufficientia nostra ex Deo est, à quo omne donum est operum,
& omne datum perfectum, qui operatur in nobis & velle & perficere. Qui & i-
doneos nos fecit ministros, non veteris testamenti, ut pseudo volunt esse ap-
ostoli, sed Evangelicae legis, & noui testamenti gratiae, quod in litera haud
quaquam situm est docente, sed in spiritu adiuuante. Litera enim tantum ob-
cidit, dum facit scilicet peccare. Spiritus autem viuificat, dum quae iusta sunt,
etiam facit implere. Nam & Christus non per externam scripturam, sed per in-
ternam illuminationem & vniuersionem legem suam tradidit Apostolis. Quod si
ministratio mortis, id est, lex, quae praeparatores per occasionem facit,
dum iubet & non adiuuat, cuiusque, ut dixi, litera occidit, literis descripta in
tabulis lapideis (quantum ad praeparatorum decalogum attinet, fuit in gloria, ut
est, splendor habuit in suo latore Mose, qui hanc ut minister tantum pronun-
ciavit, ita ut non possent filij Israel intueri in faciem Mosi propter claritatem
vultus eius, quam sortitus ex consortio & colloquio est Dei. Inde enim rursus
procedebat splendidi, reuerberantes filiorum Israel intuitum. Quamobrem Mosi
ponere cogebatur velamen super faciem suam, dum filiis loqueretur Israel: quae
tamen gloria seu claritas euacuatur, id est, sine accepta Evangelica enim lege
vulgata, veteris legis gloria cito sine sumptis. Itaque si ministratio legis veteris,
quae quidem prohibebat multa, plurimaeque praeparabat: subditum tamen legis
quo

quo legē seruaret, obediretq; nō adiuuabat. Quo sumpta inde homini occasione, peccatū magis faciebat, quā tollebat. Si enim non fuisset prohibitio, non fuisset etiā transgressio. Vbi verò nulla est præuaricatio, ibi non est peccatum. Sine lege ergo peccatū non erat, quod per legē, id est, occasione legis, nostræq; infirmitatis & inobedientiæ fiebat. Quippe cum legē sine gratia ostendatur, præsertim ad iustificationē, possibile non esset. Si ergo (iterum dico) ministratio mortis habuit gloriā, quomodo non magis ministratio spiritus, puta lex Euāgelica per Spiritū sanctum indita non erit gloriosa, aut nō habebit gloriā & dignitatem? Nam si ministratio damnationis, id est, vetus lex, quæ sui transgressores mox damnat, nec ad penitentiam exspectat, in gloria est, & si honor & dignitas est. Mōi, per quem data seu promulgata, & ministrata est lex, multo magis ministerium iustitiæ, hoc est, Euāgelium & exhibitio nouæ legis, seu legis gratiæ, veram iustitiam docentis, & gratiam iustis viuendi conferentis, abundat in gloria.

EXEGESIS EVANGELII DOMINICAE DVO.
decima post Dominicam sancte Trinitatis, Marcus VII.

NON ad hoc præcipuè Dominus noster Iesus Christus in hunc uenit mundum, ut infirmorū corpora sanaret, beneficiaque erogaret corporalia, nec ut temporalem nobis adferret salutem, sed ut animas saluas faceret quæ perierant. Venit Euangelium suum nobis annunciare, uenit regnum prædicare cælorum, quia uenit peccatorum dare remissionem. Venit mundo prædicare, ut omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam. Quod ut fieret, hoc est, ut mundus illum crederet salutorem, & ut æternæ uitæ crederetur promissio, eiusque prædicatio esse crederetur non fallax, fecit signa, prodigia, miraculaque multa: opera quidem, cuiusmodi nemo potuisset facere alius (ut Nicodemus ait) nisi fuisset Deus cum eo. Si enim in Christo fuisset falsitas seu impostura, non potuisset signa illa facere. Alioquin (quod impossibile erat) Deus, cuius uirtute hæc faciebat miracula, testis fuisset mendacij & imposturæ. Signa igitur & beneficia corporalia, confirmatio fuerunt Euangelicæ prædicationis. Quamuis enim spiritualia sunt maiora dignioraque, ut sunt animarum conversio, peccatorum remissio, quam depulsio morborum, sunt tamen corporalia beneficia notiora, utpote uisibilia, per quæ homines inuitati credant etiam ea, quæ non uidentur beneficia Christi spiritualia. Ita igitur loquitur Euangelium:

Exiens Iesus de finibus Tyri, uenit per Sydonem ad mare Galiliæ, inter medios fines Decapoleos.

Tyrus ciuitas fuit nota ex prophetis antiqua, omniumque opulentissima, cuius excellentiam non tacet Ezechiel Propheta. Hæc relicta fuerat de Chananæorum gente, nec per filios Israel ex Aegypto redeuntes, & terra promissionis occupantes deleta. Ad hanc omnia mundi præciosa confluebant: & erat ibi negotiatio maxima, quia erat quasi insula maris. Quare tota regio quoque uocabatur Tyrus, ab his finibus egressus Iesus, non legitur tamen intrasse ciuitatem aut ibi prædicasse, fortasse

DDDD 2 ne lu-

ne caritati
nis Christi
ratio præci-
puæ quæ.

Luce 19.
Matth. 4.
Luce 1.
Ioan. 3.

Miraculorū
Christi ra-
tio.

Ioan. 9.

Marc. 7.

Ezec. 26. 27.
Tyri ciuitas
excelsa.